

Publicerad 2008-09-07 11:15 av Madeleine Ågren (Maduska)

Publicerad på Nordens Kvinnliga Flugfiskares hemsida 2001.

En underbar månad

Fyra år i rad har jag fiskat i Vindelälven och Laisälven. Sist Håkan och jag åkte därifrån kände jag redan, när jag satt mig i bilen för hemfärd, att två fiskeveckor varit alldeles för litet. Då sa jag: "Nästa år får det bli tre eller fyra veckor." En gång i livet!

Så i år fiskade vi en vecka "sällskaps- och släktfiske" (med långa avbrott för socialt umgänge) och tre veckor "egetfiske" (fritt efter egna infall och helt osocialt) på egna platser, efter egna tider och hur vi själva ville. Tala om lyxliv.

De fyra tidigare åren hade det varit dåligt fiske, efter den stora översvämningen 1994. Men för mig är inte de stora fångsterna det viktigaste - då hade jag haft alla chanser att tröttna för länge sedan - utan luften, friheten, kliven genom skogarna, forsarna, de öppna eldarna, spåren efter skogens djur. Solen i ansiktet. Koncentrationen. Spänningen. Avspänningen.

Men nu, i år, äntligen var det bättre. Och dessutom torrflugefiske - som jag aldrig fått chans att prova på tidigare. Jag blev eld och lågor! Att få lura ut vilken fluga som fisken tar på, att känna hugget, kasta på vakringen, få hugg igen. Jag slog äntligen personligt rekord, vilket är så blygsamt att det inte behöver omnämnas mer än som just ett personligt rekord - jag är helnöjd.

Dessutom hade jag på stora harrar vid två tillfällen. Ena gången var under den sista fiskeveckan, då jag hade så ont i min tennisarm (datorer, målning, snickeri och fiske i två månader) att jag knappt orkade fiska. Jag fiskade fast min fluga med guldhuvud ideligen, eftersom det blåste hårt den dagen och fisken gick nära botten. För att få upp linan, utan att slita bort flugan, drog jag som vanligt försiktigt med handen i linan. Men en gång var det inte bottennapp utan med följde en mäktig harr ända upp, tittade mig djupt i ögonen, slog till och försvann. Jag drog häftigt efter andan och måste skratta åt misstaget. Hur jag än försökte igen, blev det ingen mer harr där, den dagen. Andra gången var vår sista fantastiska fiskedag, i Vindelälven nära Ammarnäs. Det högg och högg och högg, men det var inga riktigt stora fiskar - utom en gång, då det var alldeles stumt i andra änden. Håkan, som har flugfiskat i många år, såg genast på spöets böjning att det var en harr över kilot. Den lossnade, och då hade kroken gått av. Men ändå, den harren som jag fick ögonkontakt med, kändes mer.

Morgon efter morgon, kväll efter kväll. Dimmorna lättade på morgonen, isskorpor i kanten av sjön som vi hyrde stuga vid. Solen bländade. Ibland ett djupt moln som tungt satt sig över berget mittemot och pustade ner över oss. Vilket väder det än var, samma frihet. Oändliga dagar. Sitta kvar och ta en kopp kaffe till, medan Håkan körde den mer ambitiösa varianten med förmiddagsfiske, mittpådagenfiske, eftermiddagsfiske och kvällsfiske? Elda i den öppna spisen, sätta på litet musik, binda flugor. (Denna gång hade jag inte glömt flugbindningslådan, som förra året!) Och i år var det ännu roligare: Jag tog vara på vad som flöt och band något som liknade det - och FISKEN HÖGG! Jag vet ju inte ens vad det var jag band, men det funkade - vilken otrolig känsla!

På kvällarna kunde vi kontrollera vädret genom att titta ner i sjön: Om aftonstjärnan speglade sig där var det klart och fint. En kväll såg Håkan mer än aftonstjärnan - ett flammande norrsken! Vi gick ut i natten, svepte om oss dunjackorna och beskådade skådespelet. Mitt i norrskenet som dånade över hela himlen föll plötsligt en stjärna med ett gyllene, lysande streck och med ett glödande klot! Då rös jag efter ryggen ... Forsen från

Vindelälven var det enda som hördes, och hjärtat som bultade.

Morgon efter morgon, kväll efter kväll. En rikedom utan like, och vilka lärdomar jag fick! Insekter, imitationer, väderförhållanden, nordanvindens påverkan på fisket, hur man drillar en fisk (Håkan fick "av misstag" på en storöring på sitt lilla harrspö och fick hålla på länge, men fick upp den och kom i tidningen med fisk och allt). Vilka strömpartier som fungerar, hur man vadar. Ja, massor. Och ändå, upplevelsen är verkligen inte att få storfångsten, utan allt det andra runtomkring.

När jag blundar, ser jag stjärnan i sjön och hör forsen. När jag vill. Visst gör ni också?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Madeleine Ågren (Maduska) med Poeter.se id #24397 innehar upphovsrätten